

ПАМ'ЯТІ

Вадим Олександрович Черниченко (1929–1994)

Професор В. О. Черниченко (зліва)
з колегами

18 червня минуло 80 років від дня народження та 15 років з дня смерті корифея вітчизняної променевої терапії доктора медичних наук Вадима Олександровича Черниченка.

Людина, щедро обдарована природою, великий життєлюб, боєць по натурі, він гідно відповідав на виклики долі — і як спортсмен, що у молодості брав участь у сходженні на вершини Паміру, і в радіобіологічних експозиціях Академії наук, і в боксі, де його називали легендарним бійцем, і згодом, — у науці й боротьбі за життя пацієнтів.

Він не зник ходити торованими шляхами, сміливо й наполегливо впроваджував у медичну практику новітні методики. Вперше в Україні професор В.О. Черниченко опанував і впровадив у клінічну практику рухомі методи телегамма-терапевтичного опромінювання онкологічних хворих, а також інтенсивно-концентраційний метод передопераційного опромінювання, субтотальне, напівтотальне опромінювання з гемосорбцією. З 1983 р. саме він почав ви-

користувати швидкі нейтрони для терапевтичного опромінювання хворих на циклотроні 1–120 Інституту ядерних досліджень НАН України, удосконалив методики брахітерапії, розробив методи модифікації реакцій пухлинних і нормальних тканин, опромінювання хворих за допомогою гіпертермії, протеазних інгібіторів. Він також проводив велику консультативну роботу.

Вадим Олександрович був визнаним лідером у радіологічній науці, його відкриття відомі далеко за межами нашої країни. Вся його творча і наукова діяльність була пов'язана з Київським НДІ рентгенології, радіології й онкології. Науковець підготував 8 кандидатів наук, видав понад 250 наукових праць, зокрема 4 монографії, зробив великий внесок у розвиток радіології. Серед звершень В. О. Черниченка — перебування на Кубі, в історію якої він увійшов як основоположник кубинської медичної радіології. Йому належать десятки винаходів.

Ніколи Вадим Олександрович не чекав нагород і відзнак за свою роботу. Він трудився безкорисливо, щедро ділився своїм досвідом і відкриттями. Недарма його називали лікарем Божою милістю, бо завжди був готовий до кінця боротися за життя кожного хворого, дарувати кожному з них частку своєї світлої і щедрої душі. До нього йшли як до рятівника, вірячи в чудову силу майстерності цієї прекрасної людини.

В. О. Черниченку було притаманне надзвичайно сильне почуття палкої любові до життя, до людей, ніжна увага до близьких і друзів. Його життєвий шлях був не надто довгим, у 65 років науковець пішов з життя. Але у відведений йому час Вадим Олександрович був щасливим, живучи в ім'я Добра, в ім'я людей, щедро віддаючи свої знання і зусилля боротьбі за здоров'я людини, для того, щоб у світі було менше болю і страждань, щоб людство остаточно перемогло страшну недугу — рак.

Світла пам'ять про цю прекрасну людину назавжди залишиться в серцях усіх, хто знав В.О. Черниченка.

Редакція «Українського радіологічного журналу»